

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Z. B.**, zast. JUDr. Tomášem Udržalem, advokátem se sídlem Třída Míru 95, Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. KrÚ 19451/2012/ODSHI/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 3. 10. 2012, č. j. 53 A 4/2012 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. KrÚ 19451/2012/ODSHI/13. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků, ze dne 18. 1. 2012, č. j. OSA/P-1812/11-D/23, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupek spáchal tím, že dne 28. 9. 2011 v Pardubicích nedbal dopravní značky „obytná zóna, a stál na místě neoznačeném jako parkoviště. Za tento přestupek byla stěžovateli udělena pokuta 1 500 Kč a byla mu uložena povinnost hradit náklady řízení o přestupku ve výši 1 000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal s námitkou, že stěžovatel je spoluvlastníkem pozemku, na němž parkoval, z čehož stěžovatel dovozoval, že ke spáchání přestupku nedošlo. Žalovaný totiž uvedl, že otázka vlastnického práva není rozhodná pro zhodnocení, zda stěžovatel parkoval na účelové komunikaci.

Krajský soud poukázal na to, že ve správním spise je založeno vyjádření příslušného silničního správního úřadu o tom, že se na předmětném pozemku nachází účelová komunikace s omezeným přístupem. Správní orgány musely z takového vyjádření vycházet. Vzhledem k tomu, že šlo o účelovou komunikaci, stěžovatel byl povinen respektovat všechna dopravní značení, tj. i dopravní značku obytná zóna, která umožňuje stání pouze na místech označených jako parkoviště. Krajský soud sice připustil, že předmětný pozemek je v katastru nemovitostí veden se způsobem využití jiná plocha, nikoli s využitím ostatní komunikace, to však nezpůsobuje ztrátu charakteru pozemku jako účelové komunikace. Skutečnost, že jde o účelovou komunikaci, nemůže zvrátit ani to, že pozemek je ve spoluvlastnictví stěžovatele.

Krajský soud dále uvedl, že správní orgány řádně odůvodnily i výši sankce. Vzhledem k tomu, že žádná ze žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, krajský soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel zpochybnil naplnění subjektivní stránky přestupku. Namítl, že v jeho případě se ohledně zavinění nemohlo jednat ani o nedbalost nevědomou. Nemohl totiž tušit, že parkováním na pozemku parcelního čísla 15/6 v katastrálním území Ohrazenice, jejímž je spoluvlastníkem, by se mohl dopustit přestupku. Na tomto pozemku parkují spoluvlastníci tohoto pozemku nerušeně již 30 let. Daný stav není překážkou silničního provozu a nikdy nikomu nevadil.

Stěžovatel nepopírá, že dané oblasti se týká značka obytná zóna. Její platnost však musí mít pouze reálný dosah. Smysl této značky stěžovatel spatřuje v zamezení státní vozidel na místních komunikacích v zastavěných oblastech, jejím účelem ovšem nemůže být omezování vlastnických práv třetích osob, a to zvláště tehdy, když vlastníci pozemku, na němž parkují, neomezují bezpečnost a plynulost silničního provozu.

Na předmětný pozemek parcelního čísla 15/6 se vjíždí přes zbudovaný mostek vedoucí nad místním potokem. Při vjezdu je umístěno značení zákaz vjezdu, které neplatí pro spoluvlastníky této parcely a zároveň pro spoluvlastníky bytových jednotek v přilehlém domě. Značka zákaz vjezdu slouží k tomu, aby parcela nebyla využívána k parkování nikým jiným než spoluvlastníky daného pozemku či přilehlého domu. Zmíněný pozemek, na němž stěžovatel parkoval, vůbec nenavazuje na místní komunikaci vedoucí Školskou ulicí, je od ní zřetelně oddělen vodním tokem a není žádného racionálního důvodu, aby zde spoluvlastníci nemohli parkovat.

Stěžovatel nemohl ani vzdáleně tušit, že Magistrát města Pardubic bez jakéhokoli rozhodnutí zařadí povrch pozemku parcelního čísla 15/6 mezi účelové komunikace. O zařazení do tohoto typu komunikace se nevydává rozhodnutí a nikdo tak nemohl vědět, že tento pozemek je pozemní komunikací. Jestliže Magistrát města Pardubic takové rozhodnutí učinil, měl o něm spoluvlastníky pozemku informovat a dát jim prostor k námitkám.

Nedostatek zavinění stěžovatel spatřuje i v tom, že u předmětného pozemku je v katastru nemovitostí veden druh pozemku ostatní plocha se způsobem využití jiná plocha. Pokud Magistrát města Pardubic tvrdí existenci účelové komunikace na daném pozemku, měl zajistit odpovídající zápis v katastru nemovitostí, tedy způsob využití ostatní komunikace. Stav zápisu v katastru nemovitostí nelze odmítat jako nepodstatný, jelikož jde o údaj, který platí, pokud není prokázán opak. Oznámení Magistrátu města Pardubic o existenci účelové komunikace na pozemku parcelního čísla 15/6 v katastrálním území Ohrazenice není žádným správním rozhodnutím, z něhož by měl soud vycházet.

pokračování

Stěžovatel zcela popřel, že by mohl naplnit subjektivní stránku přestupku. Dle jeho názoru se s touto otázkou krajský soud nevypořádal, pouhé odkazy na zákonné předpisy nelze považovat za úvahu soudu. Krajský soud sice uvedl, že s omezením vlastnického práva musí stěžovatel počítat s ohledem na skutečnost, že na jeho pozemku se nachází účelová komunikace, stěžovatel však namítl, že nemůže počítat s omezením svého vlastnického práva, když o dané věci nebylo vydáno žádné rozhodnutí, na zákaz parkování nebyl nikdy upozorněn a v katastru nemovitostí není o účelové komunikaci ani zmínka.

Stěžovatel na základě své argumentace navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Přestupek, za který byla stěžovateli uložena pokuta, spočíval v tom, že na pozemní komunikaci, na níž dopadá značka obytná zóna, parkoval se svým vozidlem v místě, které nebylo označeno jako parkoviště, ačkoli § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu stání v obytné zóně dovoluje jen na místech označených jako parkoviště. Správní orgány přitom dospěly k závěru, že stěžovatel parkoval na účelové komunikaci, tj. vztahovaly se na něj požadavky zakotvené v zákoně o silničním provozu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil především výhrady proti rozsudku krajského soudu ve vztahu k posouzení subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění. Stěžovatel namítl jednak nedostatečné vypořádání námítky nedostatku zavinění a jednak nesprávné právní hodnocení této otázky.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se námitkou absence zavinění na straně stěžovatele v dostatečné míře zabýval. Poukázal na hodnocení žalovaného a věnoval se žalobním námitkám, v nichž se stěžovatel snažil prokázat, že nejednal zaviněně (šlo o tvrzení, že jako spoluvlastník předmětného pozemku nemohl mít tušení, že Magistrát města Pardubic tento pozemek zařadil mezi účelové komunikace; poukaz na to, že město Pardubice není vlastníkem daného pozemku a na to, že po dobu 30 let se na pozemku parkuje; dále pak odkaz na stav zápisu v katastru nemovitostí). Krajský soud objasnil, že otázka vlastnického práva k pozemku není určující při hodnocení, zda se na daném pozemku nachází účelová komunikace. Rozhodný není v daném ohledu ani zápis v katastru nemovitostí. Dále pak krajský soud poukázal na vyjádření příslušného silničního úřadu o tom, že jde o účelovou komunikaci. Krajský soud pak uzavřel, že i vlastník pozemku je povinen respektovat omezení vyplývající z dopravního značení. Lze proto

shrnout, že krajský soud se zabýval těmi částmi argumentace, z nichž stěžovatel dovozoval absenci svého zavinění.

Nejvyšší správní soud se přitom při samotném věcném hodnocení zavinění ztotožnil s krajským soudem i správními orgány, že v dané věci šlo o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, která je vymezena tak, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [srov. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době; dále jen „zákon o přestupcích“].

Stěžovatel absenci zavinění vyvozoval z toho, že nemohl vědět, že pozemek, na němž parkoval, byl Magistrátem města Pardubic zařazen mezi účelové komunikace, když o tom nebylo vydáno žádné rozhodnutí a vlastníkům pozemku nebylo umožněno vznést námitky.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), je pozemní komunikace „*dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.*“ Dle odst. 2 zmíněného ustanovení mezi pozemní komunikace vedle dálnic, silnic a místních komunikací patří i účelové komunikace. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k tomu, aby se určitý pozemek stal účelovou komunikací, není třeba žádného správního rozhodnutí, účelová komunikace vzniká totiž přímo ze zákona ve chvíli, kdy jsou naplněny pojmové znaky účelové komunikace (srov. např. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013 – 21, bod [17]; všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Mezi tyto pojmové znaky se řadí naplnění výše citovaného § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a dále v případě veřejně přístupných účelových komunikací naplnění znaků dle § 7 odst. 1, věty první, zákona o pozemních komunikacích, který stanovuje, že „*účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“ Dle § 7 odst. 2, věty druhé, citovaného zákona lze upravit nebo omezit veřejný přístup na takovou komunikaci. Jako další požadavek judikatura dovodila existenci ničím nenahraditelné komunikační nutnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, bod [29]; či bod 40. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, publikovaného jako N 2/48 SbNU 9, dostupného z <http://nalus.usoud.cz>). V dané souvislosti je v rozhodovací činnosti soudů poukazováno též na nutnost souhlasu vlastníka s omezením svého vlastnického práva ve prospěch veřejného užívání účelové komunikace, souhlas přitom může být výslovný či konkludentní, pro který stačí, aby vlastník v minulosti strpěl užívání pozemku jako veřejně přístupné cesty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, publikovaný jako 2028/2010 Sb. NSS).

Již na základě naplnění popsaných pojmových znaků účelové komunikace taková komunikace vzniká *ex lege* (ze zákona). Tomu odpovídá i § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, dle něhož silniční správní úřad rozhoduje o zařazení pozemní komunikace jen do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace, z čehož *a contrario* vyplývá, že o zařazení pozemní komunikace do kategorie účelová komunikace silniční správní úřad nerozhoduje, a to zcela v souladu s tím, že účelovou komunikací se stává *ex lege* bez nutnosti vydání rozhodnutí.

Nelze proto akceptovat stěžovatelovo tvrzení, že vzhledem k nevydání žádného rozhodnutí o zařazení pozemku mezi účelové komunikace nemohl vědět, že jde o účelovou komunikaci. Důvodem je skutečnost, že žádné takové rozhodnutí, na jehož základě by vznikla účelová

pokračování

komunikace, právní řád nepředpokládá. O tom, zda šlo či nešlo o účelovou komunikaci, si proto stěžovatel mohl a měl učinit úsudek na základě konkrétní situace v daném místě, o níž musel být dobře zpraven, když zde bydlí. Vedle toho lze ze strany zdejšího soudu poukázat též na to, že před předmětným pozemkem je umístěna značka zákaz vjezdu s omezující tabulkou povolující vjezd dopravní obsluze. Stěžovatel si tak mohl a měl být vědom toho, že za značkou následuje pozemní komunikace, nikoli místo mimo pozemní komunikaci, jelikož touto dopravní značkou nejsou upravovány poměry mimo pozemní komunikace, ale právě na pozemních komunikacích.

Ani obsah evidence v katastru nemovitostí není určující pro hodnocení, zda v daném případě šlo či nešlo o účelovou komunikaci. Stěžovatel v této souvislosti namítl, že u pozemku je v katastru zapsán druh pozemku: ostatní plocha, způsob využití: jiná plocha, nikoli ostatní komunikace. Zdejší soud uvádí, že vznik a existence účelové komunikace není vázána na obsah zápisu v katastru nemovitostí, ale jak již bylo zdůrazněno, rozhodné je naplnění pojmových znaků účelové komunikace. Lze též poukázat i na § 20 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), který je dnes již zrušen, ale v rozhodné době byl účinný. Dle daného ustanovení nepatřil údaj o druhu či využití pozemku mezi závazné údaje katastru nemovitostí. Shodnou regulaci je možno dnes najít v § 51 nyní účinného zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrálního zákona). Nejvyšší správní soud poznamenává, že jde sice o závaznost vztahující se k právním úkonům týkajícím se evidovaných nemovitostí, i tak v dané věci nelze akceptovat odkaz na nezávazný údaj katastru nemovitostí. Ani stavem zápisu v katastru nemovitostí se tak stěžovateli nepodařilo zvrátit závěr o správnosti hodnocení krajského soudu či správních orgánů ohledně charakteru stěžovatelova zavinění.

Stěžovatel dále poukázal na to, že město Pardubice není vlastníkem předmětného pozemku, jeho spoluvlastníkem je naopak stěžovatel. K tomu je nutno uvést, že daný stav se nijak nevymyká zákonné úpravě, jelikož dle § 9 odst. 1, věty poslední, zákona o pozemních komunikacích je vlastníkem účelových komunikací fyzická nebo právnická osoba. U jiných kategorií pozemních komunikací zákon určuje, že je jejich vlastníkem stát (u dálnic a silnic I. třídy), kraj (u silnic II. a III. třídy) či obec (u místních komunikací), vlastníkem účelové komunikace však může být jakákoliv fyzická či právnická osoba. Samotná skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem předmětného pozemku, proto v žádném případě nemůže být rozhodující pro závěr, zda se zde nachází či nenachází účelová komunikace. Tato okolnost tak ve vztahu k zavinění nemůže hrát relevantní roli.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně ohledně povahy předmětného pozemku jako účelové komunikace vycházel z vyjádření silničního úřadu (Magistrátu města Pardubic, oboru dopravy, oddělení dopravy a pozemních komunikací) ze dne 21. 12. 2011, č. j. MmP 82310/2011 OD-ODaPK, které jednoznačně konstatovalo, že se jedná o účelovou komunikaci s omezeným přístupem. Vzhledem k tomu, že v řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel pouze uvedl, že má za to, že pozemek, na němž parkoval, se nachází mimo pozemní komunikace, bylo možno považovat za dostatečný podklad rozhodnutí vyjádření silničního úřadu, které má vypovídací schopnost o naplnění všech znaků, s nimiž je spojen vznik a existence účelové komunikace.

Je přitom třeba zdůraznit, že otázka, zda se jedná o účelovou komunikaci, byla v nynější věci předběžnou otázkou, o níž si mohl správní orgán učinit úsudek sám dle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 51 zákona o přestupcích. Vyjádření silničního úřadu zde figurovalo jako podklad rozhodnutí, který může být na základě dalších v řízení shromážděných podkladů vyvrácen, nešlo o rozhodnutí o předběžné otázce, kterým by byl správní orgán vázán ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu

(takovým rozhodnutím by bylo např. pro stěžovatele závazné deklaratorní rozhodnutí o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu týkající se určení, zda jde o účelovou komunikaci; takové rozhodnutí však v nynější věci neexistuje). Správní orgány přitom zmíněný podklad rozhodnutí hodnotily ve vztahu ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo, a ke všem stěžovatelem předloženým důkazům a tvrzením (šlo zejména o výpis z katastru nemovitostí a otázku vlastnictví pozemku, na které bylo poukazováno v odvolacím řízení). Došly přitom k řádně objasněnému závěru, že žádná skutečnost nezpochybňuje existenci účelové komunikace na předmětném pozemku. Z postupu správních orgánů je tak jednoznačně patrné, že k vyjádření silničního úřadu nepřistupovaly jako k závaznému podkladu, který by nemohl být vyvrácen, naopak v dané věci zcela adekvátně hodnotily všechny zjištěné skutečnosti, jejich relevanci a vypovídací hodnotu a na jejich podkladě vyřešily předběžnou otázku, zda šlo o účelovou komunikaci. Nejvyšší správní soud tak tímto hodnocením koriguje dílčí nesprávný závěr krajského soudu, že si správní orgány nemohly o povaze komunikace učinit závěr samy, který však neměl vzhledem ke správnému postupu správních orgánů vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil též obranu, že svým parkováním neohrozil bezpečnost či plynulost silničního provozu a na daném pozemku jeho spoluvlastníci parkují již 30 let, aniž by to někomu někdy vadilo. Rovněž poukázal na to, že při vjezdu na předmětný pozemek je umístěna značka zákaz vjezdu, která se na něj vzhledem k omezující tabulce nevztahuje, přičemž uvedl, že účelem takového zákazu je, aby na pozemku neparkoval nikdo jiný než spoluvlastníci přilehlého bytového domu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve vztahu k uvedeným stěžovatelovým tvrzením porovnával naplnění materiální stránky přestupku, jelikož to nejvíce vyhovuje smyslu těchto tvrzení.

Dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postžitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se (před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku) řídila i trestnost trestných činů. Přestupkem tedy je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, či rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, body [11], [13] a [14]). Nejvyšší správní soud přitom shledal, že v nynější věci byl zájem společnosti chráněný právem porušen v míře alespoň nepatrné.

Právní regulace vztahující se k stání vozidel v obytné zóně nechrání pouze společenský zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na silničních komunikacích. S ohledem na skutečnost, že v obytných zónách lze pravidelně očekávat zvýšený pohyb chodců a též hry dětí, rozhodl se zákonodárce v zákoně o silničním provozu v těchto zónách regulovat nejen provoz samotných silničních vozidel, ale též regulovat pravidla užití těchto komunikací ze strany chodců a hrajících si dětí. Dle § 39 odst. 3 zákona o silničním provozu smějí v obytné zóně chodci užívat pozemní komunikaci v celé její šířce, přičemž se na ně nevztahuje § 53 tohoto zákona regulující chůzi po pozemní komunikaci. Dále § 39 odst. 3 zákona připouští hry dětí na pozemní komunikaci. Zákon tak v obytných zónách stanovuje pravidla, která umožňují vyvážené užití komunikace jednak vozidly a jednak také chodci a hrajícími si dětmi, což se projevilo v možnosti užití jen místa označená jako parkoviště ke stání s vozidlem. Stojící vozidlo totiž z časového hlediska nejvíce brání užití pozemní komunikace chodci a hrajícími si dětmi. Je tak třeba podotknout, že možnost stanoveného užití pozemní komunikace pro chodce a hry dětí též patří mezi společenský zájem chráněný zákonem o silničním provozu. Tento zájem je však porušen, a to v míře alespoň nepatrné, když pro vozidla stojící na místech, kde to není povoleno, nemůže být pozemní komunikace využita alespoň potenciálně pro chodce či hry dětí. V daném ohledu spatřuje zdejší soud naplnění materiální stránky nynějšího přestupku. Dále je možno zmínit, že ani dlouhodobost nedovoleného jednání nezpůsobuje, že by jednání přestalo být nedovolené.

pokračování

Nastíněná stěžovatelova tvrzení tak nemohla ovlivnit závěr, že přestupek byl spáchán. Nejvyšší správní soud ovšem nezpochybňuje jejich relevanci ve vztahu k výši pokuty, což však správní orgány reflektovaly, když uložily pokutu ve výši 1 500 Kč, tj. při samotné dolní hranici vymezené v § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se stěžovatelovým tvrzením, že zákaz vjezdu, který vzhledem k dodatkové tabulce neplatí pro spoluvlastníky přilehlé budovy, má funkci, aby zde neparkoval nikdo jiný než tito spoluvlastníci. Ze skutečnosti, že se na určitý okruh osob nevztahuje zákaz vjezdu, nelze totiž nic dovozovat k tomu, zda zde mohou či nemohou s vozidlem stát.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud na základě žádné z kasačních námitek neshledal v napadeném rozsudku vady, pro které by měl být zrušen. Kasační stížnost tak není důvodná, proto byla dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítnuta. Zdejší soud přitom o věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., který takový postup umožňuje.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu